

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

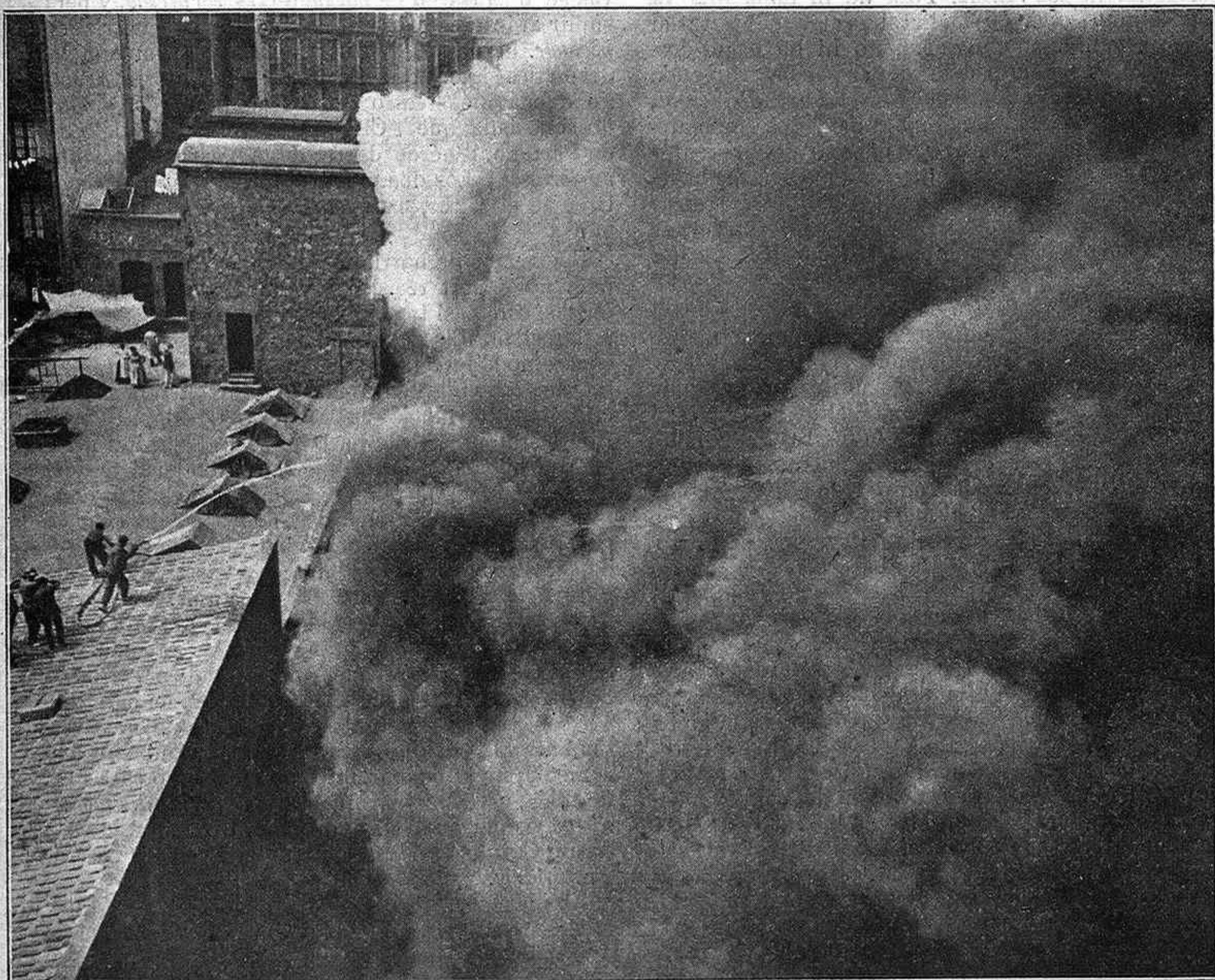
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger. 5.

EL FOCH DEL DIMARS

Formidable incendi de la *Industrial Corchera*, fàbrica d' objectes de suro, situada al carrer de la Diputació, cantonada á Casanova.

CRÓNICA

UN DE MENOS

TEATROS DE FIRA

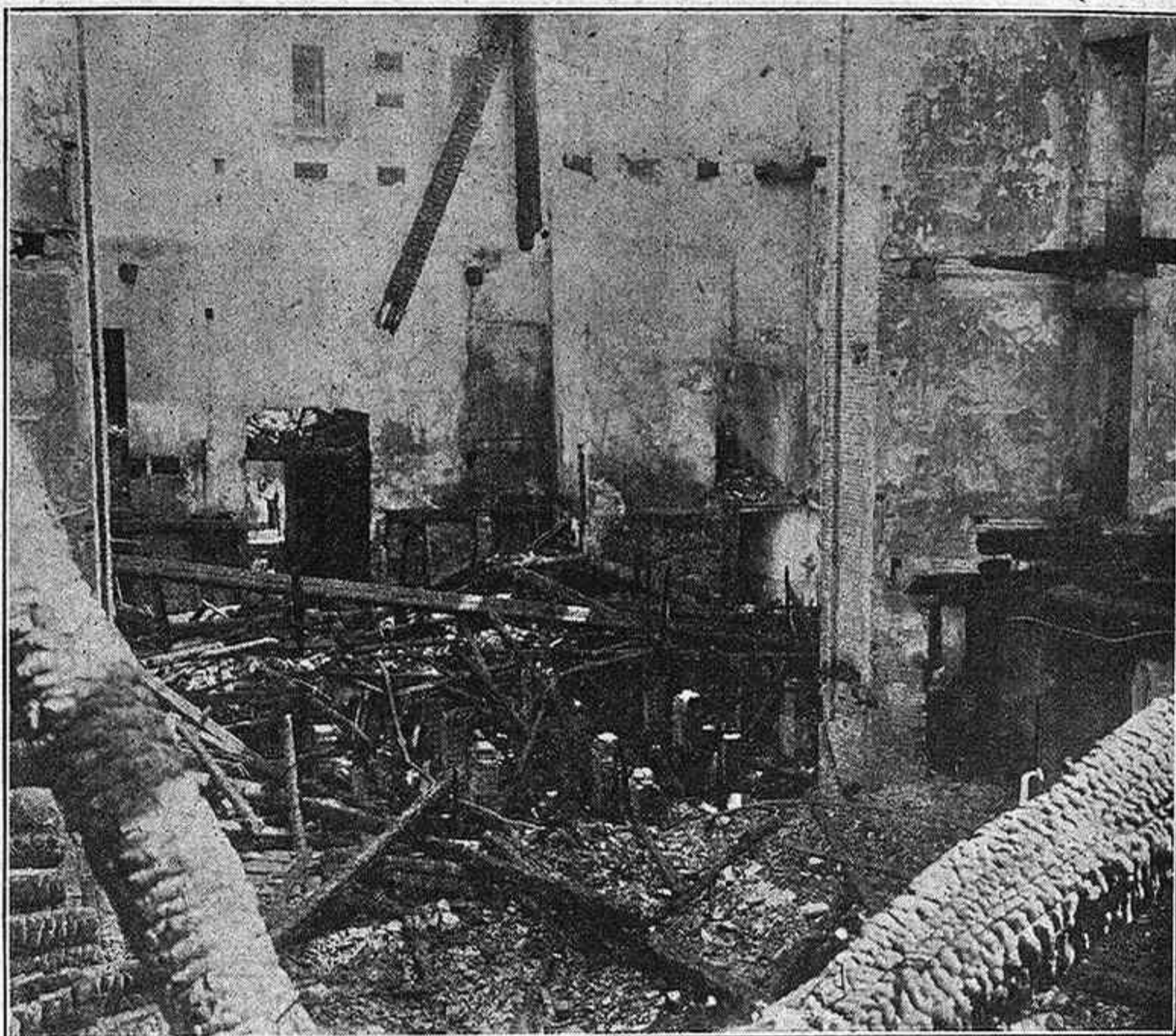
DIUMENGE, tornant d'Horta, vam véurer darrera dels hermits suburbans, per demunt de Gracia, una fumerada espessa que 'l caliu invisible empenyia enlayre á gropadas negras y grisas. Tan pesantas eran aquellas onadas de fum, que desseguida s'anavan cansant de pujar; rodolavan pel cel escalfat del cap al-tart, y's desfeyan en broma fosca, sospesa, inmóvil á ran de terra. Semblava un foch industrial, de carbó ó de llenya. Jo 'm creya que seria l'encesa de feixos pera la cuyta d'un forn rajoler. A ciutat, els xiulets ens digueren que era un incendi. Cremava 'l *Teatro Principal* de Gracia.

Ficat al mitj d'un pa de casas el foch del teatro era un perill esparverador; per sort, si hi havia pocas sortidas, també hi havia dins poca gent, que's va salvar tota. La gruixaria de las parets mestras y la bona feyna dels bombers varen salvar als vehins. Fora de la dona que va pendre una mica de mal al llessarse del terrat al carrer, recullida ab un llensol, no hi ha hagut desgracias. Ja 'ns hem podém donar per ben contents.

El teatro estava degradat, com l'altre *Principal*, rebaixat á Cinematógrafo; y la beta del cinematógrafo li va calar foch. Are es qüestió de prevéurer la repetició del incendi, y no confiar al etzar la segura y prompta evacuació de la sala, que si l'etzar ha salvat á la gent del teatro de Gracia, pot tornar á fer la horrenda hecatombe del *Bazar de la Caritat* de París.

S'ha cremat el Teatro de Gracia, y vetaquí que 'l foch se 'ns acaba d'emportar una institució menestrala, que encare floreix á molts ciutats extrangeras: la dels teatros de barri. Els últims, avans del de Gracia, han mort també cremats: el de las Arts y el *Circo Español*. A Barcelona, els teatros de barri tenian la videta assegurada per la clientela del vehinat, diferenta per cada cantó de la ciutat. Alguns teatros contavan ab l'abono; altres, més pobres, se refiavan de la entrada. Y n'hi havia d'escampats per tot arreu, entorn de la Rambla y las sevas afluenyas, que era la entranya de Barcelona; l'*Olimpo* del carrer de Mercaders, el *Jovellanos*, l'*Asiático* del carrer del Rosal al Poble Sec, el *Novedades* vell per l'Ensanxe. Fins el *Novedades* nou, que l'Ignasi Elías va arreglar remontant l'antich *Prado Catalán*, ha sigut alguns anys teatro de barri al hivern, ab en Tutau y la Mena, fent catalá y castellá. El repertori d'aquells teatrets era casi sempre de *vers*, alternanhi devegadas alguna sarsuela de las més mansas. Lo propi era 'l melodrama de la ignocencia perseguida, de la mare que busca al fill robat, y del traïdor que *muere* al acabament.

La Tuyetas ja s'amanía el mocador pera plorarhi, quan contemplava, el día avans, las *peripeccias* més enguniosas pintadas al *mamarratxo* dalt de la porta ó á la cantonada. Poch á poquet las generacions no-

El teatro Principal de Gracia, després del incendi ocorregut l'últim diumenge.

vas se'n cansaren de las mateixas *sorpresas*, y pera suplir al interés estragat se va tenir d'acudir al *espectacle*. Perduda la virtut interna de la trama melodramática, ja era cas de prepararse á morir. A la fi no quedá més teatro de barri, ab *traydor* y *mare desconsolada*, que 'l Circo Espanyol del Paralelo, ab en Parreño, l'héroe darrer de la nissaga d'*amantes misteriosos*. «Los dos pilletes» fou el cant del cisne. Cremat el Circo, la sucursal del Apolo, «ja no era alló»...

Els teatros de barri no s'han perdut, ja que al món no's pert res. Han evolucionat buscantse defenses, com casi todas las manifestacions colectivas á Barcelona. Els poblets s'han soldat perc la ciutat encare no s'ha fet; per aixó manifestacions de ciutat, de gran ciutat encare no'n tenim. Estém al punt crítich de l'evolució. Ja no hi ha Gracia, ni Portal Nou, pero tampoch hi ha Barcelona. La unitat urbana, d'edificació y d'administració, remou al vehinat d'una banda al altra, pero, com que no s'han organiat encare els barcelonins en agrupacions *ciudadanas*, se troban esverats per la barreja, com temerosos dels desconeguts que se 'ls fican á casa. Aixís s'explicaría la reacció egoísta de las costums, la reducció de las colectivitats á collas petites. Y d'aquí vindrían las quiebras dels grans cafés, dels restaurants de nit freqüentats per gent de bé, y dels teatros de barri. La necessitat de juntarse els vehins pera passar las vetillas hivernals y casar á las noyas, se satisfá ara als *cassinos* tancats, ahont també hi fan comedia; no el melodrama, ben mort, sino cosa fina, de *salón*, ab concerts y fins *obras de corrientes modernistas*, conforme á l'última moda. Un tipo d'aquesta darrera evolució del teatret de barri, es el *Circul de Propietaris*.

Ab tot aixó, el teatro, el veritable teatro está malt de consumpció. Quant Barcelona era petita, á més dels de barri, tenia el Liceo, el Principal y el Circo, no inferiors als de cap altre ciutat del món.

Y si no produhía obras de crit, se gaudía de las millors y las volía representadas pels millors artistas: valgués lo que valgués. Avuy, ab la grandiosa extensió de la ciutat, no s' hi alsa un sol teatro: barra-cas adobadas, estretas, hostatje de «género chico» ab passadas de companyías forasteras. L' art nostra, catalana, feya ganyotas á Romea y cantava rosaris al Principal; art de romansos de cego y d' estampas de capellá. Aixó no pot durar; es evident. Per aqueix mateix hivern s' anuncia l' empresa de 'n Gual á Novetats. Serán tres els teatros catalans; y un altre, crech, per obras ab música. No es gayre bon procediment pera enfortirse el de la disgregació per compte de la concentració; pero, s' han de pendrer las cosas com son, y, al menos, la bona voluntat de 'n Gual y la seva distinció d' artista y d' home de lletras donan certas garantías de que trobarán oberta la porta els pochs autors dramátichs que ressurgían al carrer del Hospital quasi més per l' extranyesa que pels mérits justament aplaudits.

Y si arribém á manifestar la vida nova de la ciutat, primer que tot al teatro; si surt un' obra d' art interpretada per comedians perfectes, estimada com cal per un públich *solidari*, unificat per l' educació y pel gust... podreu dir que ja tenim teatro. El miracle dels romántichs se repetirá, ab major magnificencia y s' alsará de terra el monument qu' enclourá l' escena triomfanta. Y si no, no; tenim barra-cas per temps, fins que 'l foch las arrasi.

Diuhem d' un Teatro Municipal edifici magnífich que pagarà l' Ajuntament. ¿Qué 'n farém si no tenim res pera posarhi á dins?

TULP

LA NOTA DEL DÍA

¡Cóm aixampla la ciencia els seus dominis!
El món ¡cóm va endevant!
¿Sabeu del decaygut passeig de Gracia
el curiosíssim cas?
Cridats del municipi els millors metges
per veure si, mediant
el saber de tots ells, el passeig pàlit
tornava á alsarse ufá,
convensuts de que tot vé de la grava
del ample pas central,
com á remey segur per reanimarlo
¡li han receptat quitrá!

KIKIRIKÍ

PREPARANT LA PLANXA

Ja 'n deuhem haver sentit dir alguna cosa. Uns quants fondistas y cotxeros, al objecte—diuhem—d' atreure forasters á la ciutat comtal, s' han empenyat en que per la Mercé d' aquest any hi ha d' haver festas.

Jo comprendria molt bé que 'ls cotxeros armessin unas carreras de caballs y 'ls fondistas celebressin una exposició de pastels y plats guarnits. Que vulguin organisar unas festas populars ja 'm costa més d' entendre.

Y es segur que lo que 'm passa á mí li passarà també al públich que 's fa cárrech de lo qu' es Barcelona y sab que no es lo mateix dirigir la festa de Pratsarnós que combinar un programa digne d' una ciutat que conta ab siscentmil vehins y comensa ja á fer rotllo entre las grans capitals europeas.

Deixant de banda l' error que representa la elecció de la Mercé com á temporada de festas—error

—¡L' arcalde vol que jo vingui á la sessió?

—Sí, señor: son trece rechidors, y dicen que es mal punt.

AL HAVRE

El *¿Puorquoi pas?*, barco en el qual el Dr. Charcot ha emprés la seva segona expedició al pol antártich.

que ja á son degut temps se cuydarán els núvols de posarlo en remull—y aceptant bonament la fetxa, crech que no son els cotxeros ni 'ls fondistas els més indicats pera dirigir en una ciutat com la nostra la execució d' unas festas populars dignas de la seva fama.

Ben lluny del meu ánim el propòsit d' ofendre á ningú; pero, aquí ahont hi ha grans escenógrafos, grans pintors, grans decoradors, grans artistes en tots els ordres; aquí ahont tenim Foments, associacions, ateneos, ¿cóm no ha de sorprendre y fer somriure al públich la ocurrencia d' uns quants senyors que, disgustats perque á las sevas fondas no hi va gent ni 'ls seus cotxes fan gayres carreras, se proposan trasbalsar la ciutat y obligarla á divertir-se baix la seva paternal vigilancia?

Els capellans s' han de cuydar de las iglesias; els mariners, dels barcos; els barbers, de las navajas; els fondistas, de las cuynas; els cotxeros, dels cotxes...

Potser Barcelona alsaría el cap y escoltaria la veu dels que li volen fer festas si 'ls que li parlan d' aixó fossin elements capassos de concebirlas y realisarlas; pero ¿entussiasmarse al crit dels cotxeros y 'ls fondistas?... Vaja!...

*
*
*

Y que 'm perdonin aquests apreciables senyors la cruesa ab que 'm permeto duptar de la seva aptitut pera portar á cap l' obra que ab tanta irreflexió pretenen acometre.

Hi ha precedents. Ells son—y tothom ho recorda—els mateixos que l' any passat estigueren també un mes marejantnos ab las sevas alocucions y las sevas fantasias, per' acabar confessant la seva impotencia y retirantse «pel foro» sense haver lograt penjar un sol gallardet ni encendre una trista bombeta eléctrica.

Aquest any—desde ara 'ls anticipo la noticia—*farán lo mateix.* Tots els passos que fins avuy han donat portan directa y infaliblement al desastre. Diguemho clar: no saben lo que 's duhen entre mans; no tenen de lo que las festas de Barcelona han de ser la menor idea.

Es, en primer lloch, una temeritat insigne

Á RIPOLL

La colonia escolar patrocinada pel nostre Ajuntament.

EL CAP-VESPRE DE UN DETECTIVE

EL GUARDIA:—¿Qué va á ser esto, al cabo de abajo? ¿Cesantía ó dimisión?

L' HOLMES-TRESSOLS:—Jo he fet corre que he dimitit... pero, per deducció, espero la cessantia.

esperar que ab fondos recullits á corre-cuyta y peseta á pesseta pugui reunir-se la suma necessaria pera celebrar unas festas populars. ¿Que si no poden fer un palau farán una barraca? ¿Que 's gastarà segons lo que 's recaudi y que si no n'hi ha prou pera iluminar totas las Ramblas s' iluminará no més el Plá de la Boqueria?

Precisament será aquest el primer disbarat. Barcelona, cap y casal de Catalunya, no pot oferirse als ulls del món representant el paper de *quiero y no puedo*. O fa una festa digna d' ella ó no fa res. No hi caben mitjas galas ni mitjas tintas. Privada d' adornarse d' una manera extraordinaria, enlluernadora, espléndida, ab el decorós vestit dels diumenjes ja 'n té prou.

¿Qué 's creu recaudar el *Sindicat d' iniciativa*?... ¿Cinquanta mil, cent mil pessetas?... No n'hi ha ni per las puntas de París que 's necessitan.

* *

Segon error capital de la Comissió organitzadora: Pera fer festas aquest any, se 'n han recordat massa tart.

Un programa á l' altura de la nostra ciutat, requereix sis mesos de preparació y vuyt senmanas pera executar las obras. Estém á 28 d' Agost. Dintre de

vinticinch días haurán d' inaugurarse las festas, y no hi ha res fet, ni res comensat ni 's té tan sòls un plan resolt ni una idea definitivament acordada.

Y en aquestas condicions, ab la desconfiansa que 'l fracás del any anterior ha d' inspirar al públich, ab las vacilacions y la poca fé qu' en els mateixos elements directors s' endavina, ¿hi ha encare qui pretén fer anar endavant el carro, fuetejant als bons barceloníns ab gazetillas que volen ser intencionadas y no son més que ignocentas?

* *

L' avís está donat, y rentantnos las mans de lo que forsosament ha de succehir, queda, per avuy, la nostra missió terminada.

Qui sigui confrare, que prengui candela. Y endavant la professó.

Si cosas ab tots els ets y uts comensadas acaban á voltas malament ¿qué ha de succehir ab las que s' emprenen á ulls cluchs, sense plan ni concert, ni cap ni centener, ni nort ni brújula?

Alea jacta est, que diria un clássich.

Amichs de la xerinola barata y honesta, preparevos á riure *de serio*.

El paper ridícul que 'l flamant *Sindicat* va á re-

PRÓXIMA EMISSIÓ DE PAPER-MONEDA

BITLLETS DE BANCH, DE 10 Y DE 5 PESSETAS

(Aquests son els falsificats ó sevillanos. Els bons, encare han de sortir.)

presentar ha de ser, indubtablement, el número més divertit del non-nat programa.

A. MARCH

EL PLET DE L' ALZINA

Va náixer una alzina
al mitj de una partió,
creixent ab arrogancia en mitj la plana
sense anyorar el bosch.

Del fruyt que prodigava, gens escassa,
ne treyan molt diné 'ls agricultors,
pero va vení un día que 'ls dos amos
varen tenir qüestions,
armantse 'ls dos un plet per poca cosa,
valentse de un mateix procurador
(sense pensarsho ells) que 'ls explotava,
embutzacant de pas molts dineróns.

Fins que va arribá un jorn que un dels pagesos
al sortir del despaig de l' home bó,
ans de baixar la escala,
desde 'l primé esglahó
cargolava un cigarro
y, ans de pegarhi foch,
sentí que 'l pica-plets cofoy cridava
á la seva mullé y ab gran trasport
de bojería deya:—«Hi ha una alzina
per aquests encontorns,
que m' ha de provehir d' aglans d' aquestas

fins á ferm' barba d' or.»

El pagés, admirat, el contemplava
(espiantlo pel forat del pany de cop)
qu' ensenyava á sa esposa
els quartos ben guanyats ab sa suhor.
Aprés de medità una bona estona,
es decidí á trucá ab el picador
y tot dissimulant tant com podía
la rabia de son cos
va exposá al pica-plets, fingint gran pena,
que havia de pagá un compte molt gros,
no tenint prou cabals per satisferlo
si aquest no l' ajudava ab son esfors.

Hi va caure de potas á l' astucia
que va pará 'l pagés á l' home bó
y un cop va tení 'ls quartos
va dirli satisfet y ab veu de tró:
—Senyó Embolica tronas, sé una alzina
á un camp de per 'quí prop
que no 'n farà cap més d' aglá d' aquestas.
Que s' hi conservi bó.—
Y fugí escala avall per las butxacas
trincantli 'ls dineróns.

Al sé á baix al carrer trobá al fulano
que li armava 'l plet sens cap rahó
y li va parlá aixís:—La nostra alzina
ja la pots arrencar, si es que tú ho vols.
Y l' altre li va dir:—Al fí 't convences
de que 'm sobrava á mí lley y rahó?
—Donchs, t' has equivocat.

—Y va contarli
lo que havia passat ab l' home bó.

—[El lladre! M' ha estafat no sé quants duros.
—¿Sí?... Donals'hi expressions.
Aném á celebrá ab els que á mí 'm restan
un tech pera tots dos.

Aixís van fer la pau els dos pagesos
y olvidant sas rancúnias y passíons,
l' alzina avuy més forta y provehida
els lliga ab més amor
donantlos fruyt y sombra
com si no hagués passat res entre 'ls dos.

FÉLIX CANA

GLOSARI

Un diari que no recordem portava aquesta gacetilla:
« Ahir, després de la primera sessió que donava a
Sabadell, va morir la Mariscal, la coneguda endavina-
dora. »

Aquesta Mariscal tots l'hem vista, i tots l'esperavem
veure morir! Sortia a les taules tambalejant-se, tronto-
llosa, com si ja s'aguantés en l'aire. Sortia vestida de
morta, en sense cos, en sense carn, concentrada tota
vida en els ulls, que ja s'apagaven; tremolant com una
fulla abans de despendre-s de la branca, fent esperar
la seva ànima que volia fugir de la terra.

Després de la primera sessió, segons deia la gaceti-
lla, l'esperit no trobà'l cos, i va volar com una guspira.
El seu cos no devia canviar. De l'escenari a la tomba
no devia trobar el camí pesat. Ja feia molt temps que no
vivía.

Aquet ser misteriós havia fet lo que no ha fet ningú:
entrar en el pensament dels homes. I de tot lo que s'ha
descobert, de tots els invents que s'han fet, de tot lo
desconegut que l'home ha pogut descobrir, no hi ha
hagut res tant enigmàtic com lo que feia aquella visió:
entrar allí on no entra ningú: entrar en el pensament
de l'home.

Lo que no havien pogut fer mai els metges, els savis,
els fisiòlegs, els pensadors, els filòsops més extraordina-
ris, els observadors més eminents, ho feia aquell esperit
que duia'l cos pels escenaris, que s'anava morint pel
món, que arrossegava una ossamenta de terra en terra
i de poble en poble pera divertir als badocs, pera fer
somniair als poetes, pera posar en ridícul als savis, pera
deixar una estela de misteri per tots els indrets que
passava.

Per quins sobtills filferros nirviosos rebia la llum
aquella ànima? Per quines ones enigmàtiques entrava
a dintre dels cervells? Per quina claror hi veia allí

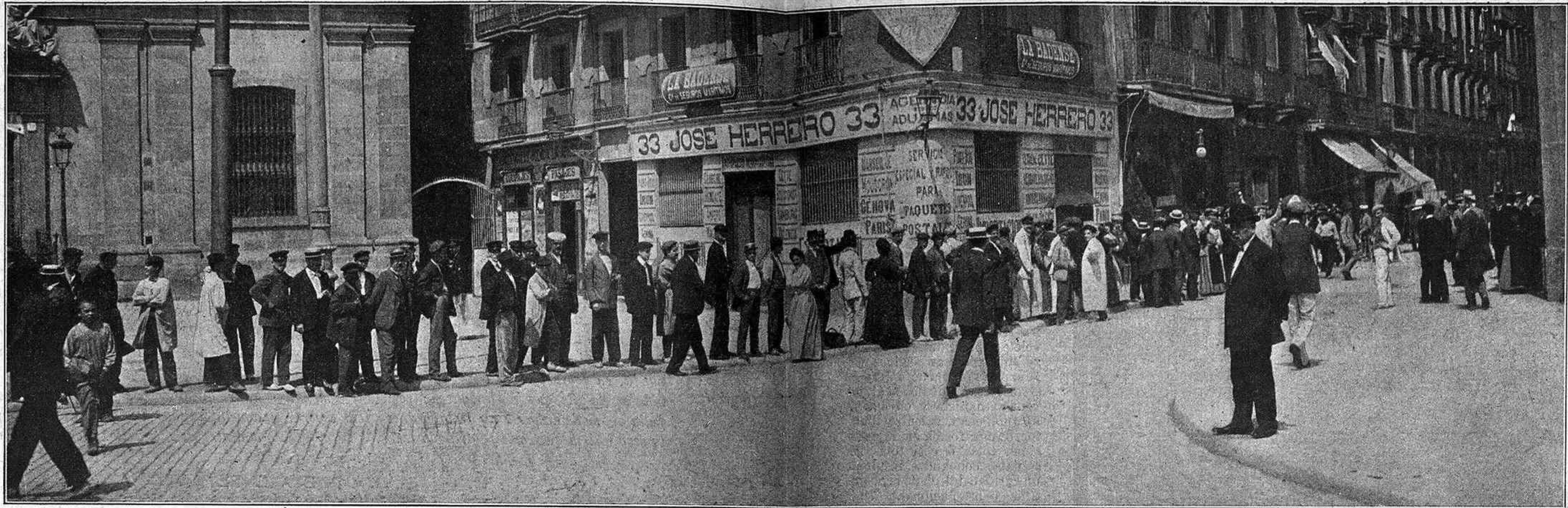
UN POETA ENFEYNAT

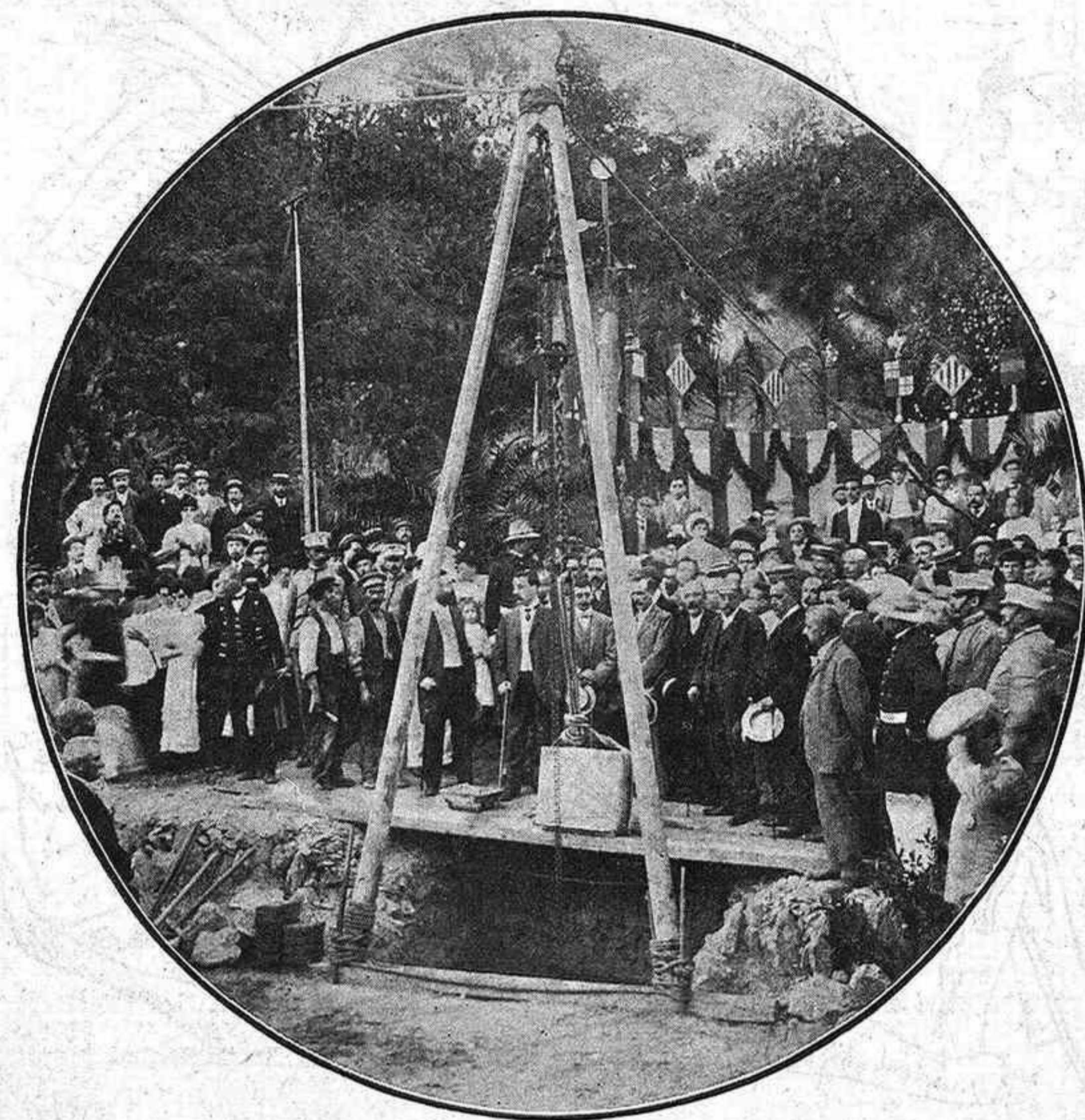
—Ab tants y tants Jochs Floreros
com tenen lloch al estiu,

está vist que 'ls violayres
ens ho haurém d' arreglá aixís.

LA SEMANA GRÁFICA

La qúa del públich que 'l dilluns, darrer dia del plasso concedit, va anar á la sucursal del Banch d' Espanya á canviar duros sevillanos.

Colocació de la primera pedra del viaducte que va á construhirse entre 'l pas-seig de la Diputació y Vallcarca.

El Sr. Bastardas visitant la colonia escolar municipal de Tiana.

dintre? Són tantes les coses que no sabem, i que no les descobrirem mai, que val més somniar i no indagar-les.

Era un èter que caminava, i com tots els èters d'aquet món, com tots-els fluids i

tots els àtoms, abans de saber lo que són, havia trobat explotador.

L'explotador d'aquella ànima era un domador d'esperits; un bruto ambulat, un capataç de misteri, un comerciant d'incògnit, un negociant de miracles, un assessor que no'l duien prè perquè encara no hi ha cap llei que porti a presir'ls matadors d'ànimes.

La Mariscal no era una dona, era un enigma explotable, i el matar enigmes no's castiga.

N'hi ha molts que'n maten cada dia, i els donen condecoracions!

La trata d'enigmes no compta, i la Mariscal no ha comptat! I creiem que ha fet bé de morir-se!

«Quan un esperit ja no té cos,—devia dir-se'l domador,—ja no és d'aquet món, és de l'altre.»

XARAU

LLIBRES

DE CADA COLOR. *Contes, faules, historietes y narracions*, per RAMON SURIÑACH BAELL.—Deu treballs de sana literatura dedicats als infants conté 'l volúm elegantment presentat que tenim á la vista. La vena dominant es la còmica, y 'l nervi que l'acompanya es el poètic. Sentiments enlayrats se 'ns presenten aquí en forma delicada, fàcil y enjogassada, condició indispensable en tota obra destinada á confortar la intel·ligència y el cor de las criatures.

L'expert dibuixant senyor Junceda ha sabut interpretar ab notable justesa las situacions culminants de cada una de las faules amenisantlas ab una nutrida y simpática ilustració.

LA VENUS MÀGICA. *FILTROS DE AMOR*.—L'autor?.. Aquesta mena de llibres, verdaders cartuxos de perdigons, no 'n presentan may de nom d'autor; cas de que existeixi, obra aquest molt santament al no donarlo. ¿Qué 'ns ensenya aquest mago deixeble de Venus... tiradora de cartas, bruixa curandera y Celestina, tot d'una pessa?.. Las dugas ratllas sub-titulades de la portada 'ns ho explican prou clarament: «Colecció de receptas y secrets màgichs pera ferse estimar»; com si diguessim: «Colecció de bestiesas pera explotar la estulticia y la superstició dels homes... y sobre tot de las donas.» Ab aquesta convicció obrim el llibre y llegim al etzar un d'aquests célebres filtres:

PARA IMPEDIR QUE SE TE DUERMA EL MARIDO:
«Si te conviniese alguna noche que tu marido no se durmiera, lograrás tu intento con suma facilidad: ponle debajo de la almohada un ojo de golondrina y no se dormirá mientras tu no se lo saques.»

Valgui aquest botó pera mostra de lo perjudicial que en certa classe de naturalesas pot resultar l'afició á aquest género de literatura.

EL RAM DE LA PASSIÓ. *Monólech cómic*, per JOSEPH BURGAS.—Personas de gust y de crédito que l'han vist representar, diuen que escénicament resulta un monólech molt enginyós, de grans condicions representables y d'un efecte cómic segur. Afegéixinthi á n'aixó que 'l llenguatge es pulcríssim y que 'ls xistos de bona mena hi son á grapats, y tindrán una petita idea del valor del llibre, que per altra part té una aixerida presentació degu-

da en primer lloch á una espléndida caricatura del dibuixant senyor Costa.

ALTRAS PUBLICACIONS REBUDAS:

ENCICLOPEDIA ILUSTRADA SEGUÍ.—Segueix apareixent ab creixent éxit aquest popular *Diccionari Universal*, del qual tantas vegadas hem parlat als nostres lectors, ben convensuts de que al ferho els prestém un verdader servey.

El darrer quadern rebut es el 81, que arriba fins á la paraula *Aumessas* y va, com tots els anteriors, profusament il·lustrat ab retratos, planos, vistas, reproduccions dels objectes descrits y altres diversos grabats en negre y en colors que posan l'*Enciclopedia Seguí* á l'altura de las millors fins avuy conegudas, sense exceptuar las extrangeras.

CONCERTISTAS DE BOSCH

(*Ab motiu de las Nits Musicals de Vallvidrera*)

Parla el rossinyol:

—¡Qué cosas fa fer la enveja!... Encare un no 's guanya la vida en un ofici, ja li surten imitadors y competencias!...

LA TRIFULGA DE CA'N COSME. Comedia en tres actes, original de D. Joseph Vázquez.—Va ser estrenada ab éxit en el Teatro Principal de Tarragona, á darrers de Novembre del 905.

SARDANÓFILA. RECORTS DE MA TERRA.—Es una no-veleta rápida, descrita en setze substanciosas páginas per la experta ploma de'n Joseph Asmarats. Va dedicada al jovent sardanista y en ella s'hi anomenan, valentse l'autor d'una forma enginyosíssima, totes ó casi totes las sardanas conegudas, resultant un curiós catálech de la nostra típica dansa nacional.

REGLAMENTO de la Agrupación obrera denominada «El Bienestar del Obrero».—Follet d'interés pera 'ls associats y pera 'ls que desitjin formar part de dita *Agrupació*.

AL APLEC!—Sardana composta pel mestre D. Francesch d' A. Font. Es molt alegre y dintre la facilitat té grans condicions pianísticas.

ACCIÓ del Centre Autonomista de Dependents del Comerç y de l'Industria.—Fulla mensual d'utilitat pera 'ls dependents associats. Hem rebut el primer número y... tan de bó arribém á rebre 'l milenari.

SEPT-SCIENCIES

CORRANDES

Clavells

En el cim de cada branca,
hi floreix un clavell roig,
y mos llavis en ton rostre,
els hi fan florir de goig.

Mon cor es la mare terra,
mos llavis el claveller,
mos ulls l'aygua qu'el feconda,
y tú n' ets mon jardiner.

Assahona bé la terra,
dóna ufana al claveller,
que d' aygua no pot faltarnhi,
en tant mirarte podré.

Ja veurás més tart, aymada,
quins clavells hi cullirás;
ja veurás la gentil toya
qu' en tos brassos portarás.

JOHANNUS

TÍVOLI

Diumenge á la nit, y ab las obras *La Cañamonera*, *El Cabo primero*, *Día de Reyes* y *Las Bribonas*, va despedirse del públich el festejat artista Pepe Moncayo, que ha fet una curta pero brillant campanya. L'endemá, y com á substitut de dit actor cómic, debutá l'aplaudit Alfonso, una de las figuras més escayents del género sarsuelero, que sempre ha tingut grans simpatías entre 'ls aficionats. Estrenos, cap. Pera aquesta senmana s'anuncia *El Arrojado*, obra que porta 'l visto-bueno de Madrit.

NOVETATS

Se sosté heróicament ab las películes fent *sandwich* ab alguna que altra atracció més ó menos sensacional. S'ha despedit ja la celebrada *Troupe Espanya*. Dimars havían de debutar dos números espléndits: els *The Adagios* y el *Petit Gastón*. La veritat es que la major part de las atraccions presentadas han sigut favorablement acullidas pel públich, y entre totas la que se n'ha endut la palma ha sigut el clown *Si-Si* ab els seus tres admirables quissos ensenyats. Aquell *Si-si...* sí, que era una cosa verdaderament notable y digne d'admirarse.

BOSCH

Naturalment que s'ha hagut de repetir la *Carmen*, cantada per la Fons!... Si tothom ne sortía ab ganas de tornarhi!... Y es que, ja ho vam dir, donya Elena es una de las pocas artistas capassas d'interpretarla degudament. Ella posseheix *fondo* y sobre tot *forma*, y aquest es el secret del seu domini y del seu éxit. Seguidament s'ha fet ovacionar també ab *L'Africana*, que va cantar dissapte ab extraordinaria brillantés. Durant la present senmana han alternat las funcions d'ópera ab concerts y sessions cinematográficas. Pera demá, dissapte, 'ns prometen un succés: el benefici de la Fons, que 'ns deurá donar un'altra *Carmen...* ab propina.

UN BATEIG Y UN ENTERRO

En representació dels padrins, varen donarnos la nova els Srs. Gual, Reig y Obiols. Portará 'l nom de «Nova Empresa del Teatre Catalá», será, de naixensa, un infant robust y si 's cría ab la cura necessaria arribará á ser, ab el temps, un héroe atlétich. Aixís se desprén dels admirables propósitos dels pares de la criatura y del que li ha de fer de tutor.

Don Adriá Gual, quina competencia en materias artísticas no s'ha discutit may, es l'encarregat de dirigir aquesta campanya que naix al foch d'un ideal elevadíssim y en la que 'ls abnegats iniciadors van á tirar, com vulgarment se diu, la casa per la finestra.

Se tracta d'una llarga temporada teatral que tindrà lloch en el de *Novetats* y que comensará 'l 15 d'octubre próxim. Per de prompte pot assegurar-se que la inauguració tindrà tot el carácter d'un aconteixement: S'estrenará l'adaptació catalana d'*El somni d'una nit d'estiu*, de Shakespeare, ab *melopeas* y altres números musicals que expressament pera aquesta obra havia escrit el gran Mendelsson y que 'ls filarmónichs barceloníns coneixen ja fragmentariament per haverse aplaudit en distints concerts. No es difícil assegurar, donchs, que aquesta *Nit d'estiu*, encare que se 'ns dongui en plena tardor, ha de produhir un *calurós* entusiasme entre 'ls devots del veritable art, sobre tot confiada la direcció á un home entenimentat y de fervorosa vocació, y tractantse d'una empresa que no 's parará en gastos.

Seguirán á dita estrena inaugural dos obras novas, també de gran empenta, que fan pressagiar dos éxits sincers: la una es *La vida pública*, comedia satírica de Emile Fabre, y l'altra *La dama enamorada*, del nostre Puig y Ferrater. Respecte á las successivas, no hi ha encare una complerta seguretat, per més que la empresa conta ja ab moltas y molt bonas firmas d'aquí y de fora, podent adelantar que dintre de poch se publicarán las listas de repertori y d'actors, quin contingent, per lo

abundant y selecte, cridarà forsosament l'atenció del públich que espera ja la realisació d'aquesta bonanova ab candeletas.

—T'hi has fixat?—me feya notar un amic al sortir de ca 'n Gambrinus, ahont després d'un sopar espléndit se 'ns va notificar tot lo transcrit.—S'ha parlat d'autors estrangers, lo bó y millor de cada casa, han sonat també els noms dels millors autors de la terra: el de l'Iglesias, el de 'n Guimerá, el de l'Oller, el de 'n Gual, el de 'n Ferrater, el de 'n Morató, el de 'n Pous Pagés, fins el de 'n Pin y Soler... y no s'ha parlat pera res de 'n Rusiñol ni de l'Apeles Mestres...

Efectivament; creyém que ha d'haver sigut un des-cuyt... No volém pensar que hi hagi intenció pecaminosa en la omisió d'aquestas dos grans figuras del modern teatre catalá. Sobre tot tenint en compte que aquestas dos autors, ademés de fer tan art com els altres... fan més taquilla que 'ls altres.

Fins aquí el bateig, y ara parlém del enterro:

El *Teatro Principal* de Gracia ha caygut víctima de un formidable incendi.

Diumenge, á la tarde, plé de salut, va sucumbir en mitj de dantescas flamaradas produhidas per una exhalació eléctrica que va tenir la mala pensada de calar foch á las cintas del cinematógrafo en funcions.

Afortunadament no va haverhi desgracias de pés.

El Teatre Principal de la ex-vila contava 54 anys d'existencia.

Certament no tenía encare edat per morir-se.

Per xó diuhen qu'está tan cremat.

L. L. L.

Carta oberta

AL INSPIRAT POETA J. ASMARATS

Respectable senyor meu:
Tinch la gran satisfacció
de molestar sa atenció,
advertint que seré breu.

Com ja 's pot imaginar,
disto molt de ser poeta
y per tení una pesseta,
traballant l'haig de guanyar.

Pro 'm simpatisan las *Musas*
y el fer versos tant m'agrada,
que ¿creurá que una vegada
fins vaig ferne uns *á las pussas?*...

Cartas d'amor, pels soldats,
ne faig casi tots els días;
aixó sí, las ximplerías
allí hi brillan á grapats.

Vaig fé un vers per un llauner
que inventá una regadora...
y un jorn, vingué una senyora
tía d'un carrabiner,

á que li fes, en *quintillas*,
un reclam per anunciar
que acabava d'instalar
un magatzém de cotillas.

Pró aquest día, en 'vent dinat,
se 'm va presentá un subjecte,
sense modos ni respecte;
un barrut, un descarat;

xató, moreno, garrell,
ulls horriblement petits,
y ab dos *lunares*... pansits
al mitj mateix del clatell,

y 'm digué:—Senyó Noël,
vosté qu'escriu á LA ESQUELLA
fassim uns versos per ella...
—¿Y qui es ella?—La Isabel...

Póshimi qu'estich xiflat,
que per ella passo apuros...

—D'aixó se 'n fará cinch duros
pagats per adelantat...

¡Senyor meu, qué li vaig dir!
L'insult més petit fou: ¡bort!

A dalt de casa hi ha un sort
y jo crech que 'l va sentir.

Cansat de dir disbarats
y udolant com una fiera,
díu:—Me 'n vaig, á la carrera,
á veure al senyó Asmarats.

Si 's presenta, aprétil fort,
y avans de fer ré, el panis,
donchs, de no arreglarho aixís,
haurá de carregá el mort.

Jo l' aviso pel seu bé,
y no ho faig ab cap mal ff...
Demá pot fer vosté, ab mí,
lo que avuy faig jo ab vosté.

Per lo tant, ja está avisat.
No cansantlo més, li dich
que pot contá ab un amich
tan sincer com poch lletrat.

MANEL NOEL

¡Gran festa la celebrada el dilluns á Vallcarca!

Se posava *nada* menos que la primera pedra del viaducte que pera unir el passeig de la Diputació ab la part alta d' aquell barri va á construir l' Ajuntament, y era qüestió de celebrar ab deguda forma un aconeteixement de tanta trascendencia.

Va haverhi discursos, música, representació del *bello sexo*, *lunch* y inhumació de documents, y fins va arribarse á dir que 'l senyó Bastardas es el digne continuador de la obra del difunt Rius y Tauler.

Ignorém l' efecte que aquestas paraulas farían en l' ánim del actual arcalde. Lo que sí sabém es que nosaltres,

Á PEL Y Á REPEL

—¡S' ha d' esquilar, senyor?

—Me sembla que 'm preneu per altrel...

al sentirlas, varem recordar que 'l senyó Rius y Tauler, tot y sent un home molt honrat, va ser prou débil pera permetre que á la seva sombra 's fessin negocis que potser no ho eran gayre.

De tots modos, l' assumpto d' un viaducte que tindrà 110 metros y ha de costar cent mil duros mereix quelcom més que un senzill esquellot.

Potser un altre día 'n parlém ab més calma.

L' *Heraldo de Madrid* fa una mica de brometa á costa de Mr. Arrow, quí, segons el diari del trust, ha estat uns quants días á Biarritz entregat al descans.

Y, polsant suaument la lira, pregunta ab inefable ignorancia:

«Lector ¿no le choca á usted noticia tan singular?

¡Que Arrow se fué á descansar!

¿Pero á descansar de qué?»

¿Aixó no sab l' *Heraldo*?

Mr. Arrow, que sóls fa alguns mesos que desempeña el càrrech, ha anat á descansar de la fatiga inmensa que li ha ocasionat la lectura de la llarguíssima, espléndida, maravillosa llista dels serveys que l' *altra policia* ha realitzat durant els deu ó dotze anys que, *sense trobar may res*, ha vingut dedicantse á la persecució dels autors de las bombas.

¿El satisfá la explicació?

Una noya, l' altre día,
va volguerse suicidar
y 's va pendre uns caps de misto
dels que venen al estanch.
Pero las cerillas eran
de tan mala calitat,
y el sofre tan ordinari,
que no 's va morir... ¡qu' es cas!

Noya: si altre cop ho intentas
y vols *fósforo* vritat,

será millor que t' empassis
el cap de 'n Valentí Camp.

¡Hala, artistas, animarse!

La casa Díez germans, de Jerez de la Frontera, obra un concurs de cartell-anunciador del seu *Jerez cognac oxigenat*, oferint un premi de cinchcentas pessetas y dos de doscentas cinquanta.

Per lo que als nostres cartellistas pugui convenirlos, els fem present que dirigintse al Círcul de Bellas Arts de Madrid (Alcalá, 7) ó á la casa Díez germans, Jerez de la Frontera, tindrán del referit Concurs, que 's tancarà el día 30 de Novembre, tots els detalls que considerin necessaris.

Ja no 'ns falta tot.

Ja tenim tres candidats kabilenys pera las próximas eleccions municipals.

Aquestos tres afortunats, segons ens enterém per la premsa, son:

Ulled (pare).

Iglesias (fill).

Vinaixa (esperit sant).

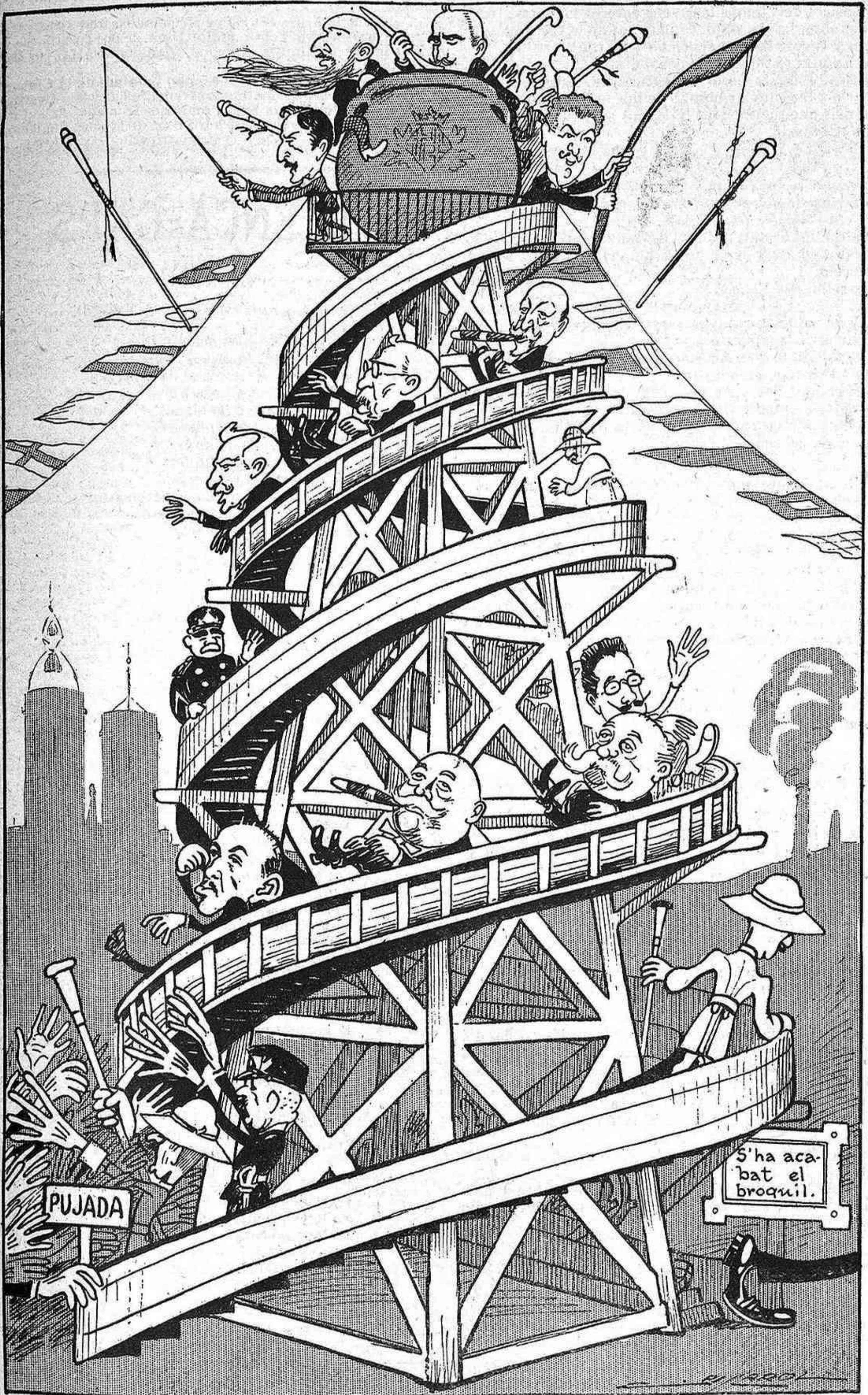
Nada, que aquest bieni que vé serem felissos.

Tres eran, tres, las hijas de
[Elena
y cap de las tres valía la pena.

¡Pobre Frederich Vilaseca!

Ab molt menos acompanyament del que de segur hauría tingut si s' hagués

UN DIVERTIMENT DE MODA

EL TOBOGGAN MUNICIPAL.

mort quinze anys enrera, l'altra senmana varen enterarlo.

Procedent dels temps heróychs anteriors á la revolució de Setembre, havia sigut comandant de la Guardia municipal y tingué la seva época de celebritat fastuosa.

LA ESQUELLA, que tants cops, dintre de l'esfera humorística, l'havia posat en caricatura, sense per aixó arribarlo á fer enfadar may, li dedica avuy un recort que molts dels que segurament li devían gratitut s'han olvidat de tributarli.

[E. P. D.]

Pero ¿no se'n donan vergonya aquests bútxaras de lerrouxistas de no saber encare del cert en quín carrer de París viu l'*ilustre desterrado*?

L'altre dia uns aixelabrats de Sant Martí, que havían celebrat no sé qué, varen enviarli un telegrama ab aquesta direcció:

«Lerroux, rue Viviani.»

[No, home, no!... Están vostés kabilesament equivocats, y ab aquestas senyas res d'extrany tindria que 'l parte no arribés á puesto.

El domicili de don Alacandro es á la rue Vivienne, ¿ho senten? Vivienne, número 48.

Prénguinne nota per un altra vegada, fins que l'emperador s'embarqui, y no vulguin passar per l'humiliació de que una *sabandija* solidaria els haji d'acompanyar á casa del seu amo.

Se 'ls recomana que no deixin de visitar la magnífica Exposició de Recorts de la Barcelona Vella, que han de desaparéixer ab motiu de la reforma. La tal Exposició, resultat de un concurs, va instalarse fa poch en l'edifici del ex-restaurant del Parch (*Castell dels Tres Dragons*).

Además de una nutrida serie de admirables fotografias degudas á nostres primers fotógrafos, hi ressalta un bon contingent de apuntes artístichs d'extraordinari mérit, originals de dibuixants de cap d'ala, entre els quals s'hi destacan en primer lloch els del mestre Urgell (don Modest).

També son molt celebrats els de nostre amich y col·laborador Sr. Cardunets.

Dits treballs, pel seu interés arqueològich, serán una bona adquisició pel nostre Museo de Reproduccions.

Un pensament del *hermano*... Ulled:

«El telégrafo, el vapor y la electricidad han juntado los pueblos.»

Pero ¿per qué torna á anomenar la electricitat, si primer ja ha parlat del telégrafo?

¡Ah!... Ara hi cáych. Al citarla per segona volta, l'*hermano* 's refereix als tranvías eléctrichs.

*
*
*

Un altre pensament del mateix *test*:

«Hay que ser macho.»

¿Per qué?

¿Pera poguer tirar, ab complerta llibertat, cossas á la gramática y al sentit comú?

Un pahorós incendi enderroca un magnífich edifici del Ensanxe.

L'endemá s'obra una informació pera averiguar, per medi de périts intel·ligents, las causas del terrible sinistre. Y un diari local, comentantho, acaba dihent:

«Esperém que ben prompte 's farà llum sobre aquest incendi.»

En Palaudaries, que ho ha llegit, exclama indignat, lleansant el diari:

—¡Qué son bestias!... Té, are volen *llum* sobre 'l foch d'ahir!... Pera aixó tant se valfa que no l'haguessin apagat!

NOTAS DE CASA

La *Schola Orpheonica* celebrá el passat diumenge una interessant festa íntima, dedicada al llorejat autor del projecte de la seva senyera. Las tres seccions de la *Schola*, dirigidas pel seu mestre don Arthur Marcet, executaren un programa selectíssim.

∴ Hem rebut el cartell del *Jochs Florals* que 'l dia 11 del vinent Octubre se celebrarán á Caldas de Montbuy. Catorze son els premis oferts, y 'ls autors que hi optin haurán d'en-

viar els seus treballs al Secretari del Jurat, D. Pere Argemí—Banyes Forns, Caldas de Montbuy—per tot el dia 20 de Setembre.

∴ La vila d'Arbós del Panadés celebrá els dias 22 á 25 del present mes la seva *Festa major*, una de las més típiques y animadas de Catalunya. Agraphim á la Comissió l'envío del programa.

∴ Aixís mateix agraphim al *Ateneo Igualadí de la Classe Obrera* l'atenció que ha tingut al remetre'ns el dels diversos actes que ab motiu de la *Festa major* d'Igualada—22 á 27 d'aquest mes—y celebrant el 45 aniversari de la seva fundació, ha organísat aquell popular centro instructiu.

TRENCA-CAPS

XARADA

EL BALL DEL «BLANCH Y NEGRE»

¡Quin ball mes maco y lluhit
va ser el del *Blanch y Negre*
que van fe á Gracia el dissapte!
¡allá hi havia que veure!
Tot era negre ó be blanch;
tal com fan á las iglesias
en els funerals de un mort.
Els joves tots d'etiqueta
varen seguir el reglament;
molts, fins duyan las dents negres
y la llengua emblanquinada
pera que fes més efecte,
y com que suaban molt
era molt curiós al véurels
dos-cinch cop que s'aixugavan;
¡tots suavan tinta negra!

Y las noyas!... oh, las noyas!
si *tercera-quarta* una era
las altres semblavan ángels
y figuretas de *cèvres*.
Las blancas, fins la cotilla
las mitjas, la camiseta,
els cabells, el nas, els ulls,
las galtas y las orellas,
tot ho portavan mes blanch
que aquella María célebre.

Una que anava molt *tot*
y que abans molt rossa n'era,
va aná á casa 'l tintorer
á ferse tenyir la eskena,
y un altra molt *hu-invers-dos*
dos-quarta-cinch se la veyá
á un recó, perquè la pobre
lluhía á la galta esquerra
uu grá molt gros y vermell,
y el vermell li feya pega.

A l'hora d'aná al café
tothom va seguir la beta;
res de pendre *mantecau*,
ni rom, marresquí ó cervesa,
la beguda negra y blanca
va servirse ab preferencia;
las noyas totas prenían
horxata, llet ó marenga,
els joves, el café espés
perqué semblava més negre
y en lloch de rom, demanavan
el tinter á n'el conserje.

Las mamás ¡pobras mamás!
suavan la *pena negra*;
algunas prenían tila
y altres prenían... la fresca.

Resultat: que havent tingut
éxit el ball *blanch y negre*
¿no podrian ferne un altre?...
el *blau y vert*, per exemple.

J. STARAMSA

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

COLECCION DIAMANTE (EDICIÓN LÓPEZ)

OBRAS DE LOS MÁS NOTABLES ESCRITORES

NACIONALES Y EXTRANJEROS

publicadas en tomos de unas 200 páginas en 8.º menor, con elegantes y variadas cubiertas á varias tintas

Van publicados 106 tomos

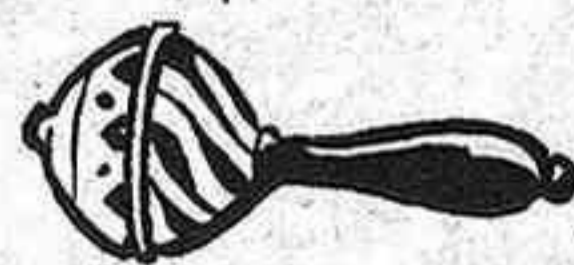
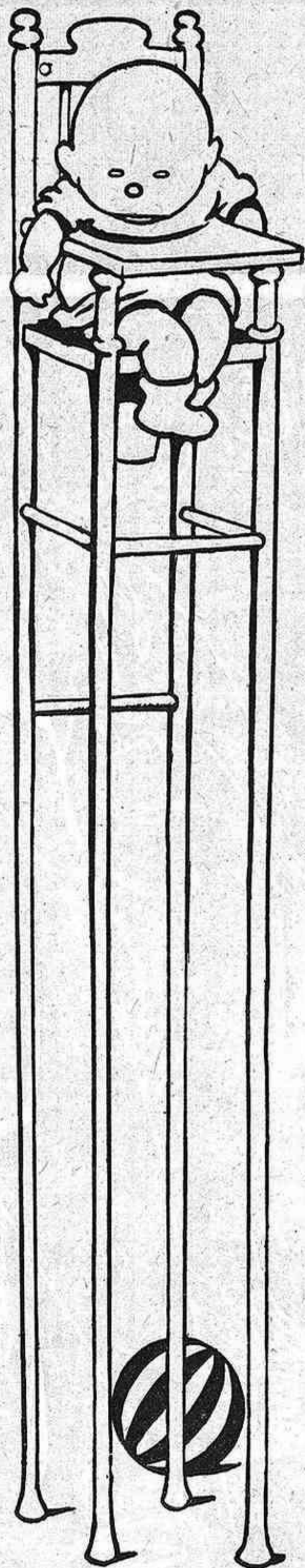
1. <i>R. de Campoamor</i> . Doloras, 1.ª serie.	52. <i>J. Ortega Munilla</i> . Fífina.
2. — Doloras, 2.ª serie.	53. <i>F. Salazar</i> . Algo de todo.
3. — Humoradas y cantares.	54. <i>Mariano de Cavia</i> . Cuentos en guerrilla.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.	55. <i>Felipe Pérez y González</i> . Peccata minuta.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.	56. <i>Francisco Alcántara</i> . Córdoba.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.	57. <i>Joaquín Dicenta</i> . Cosas mías.
7. — Colón, poema.	58. <i>J. López Silva</i> . De rompe y rasga.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.	59. <i>Antonio Zozaya</i> . Instantáneas.
9. — Drama Universal, poema, segundo tomo.	60. <i>José Zahonero</i> . Cuentecillos al aire.
10. — El Licenciado Torralba.	61. <i>Luis Taboada</i> . Colección de tipos.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie.	62. <i>Beaumarchais</i> . El Barbero de Sevilla.
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie.	63. <i>Angel R. Chaves</i> . Cuentos de varias épocas.
13. <i>E. Pérez Escrich</i> . Fortuna.	64. <i>Alfonso Karr</i> . Buscar tres pies al gato.
14. <i>A. Lasso de la Vega</i> . Rayos de luz.	65. <i>Francisco Pi y Arsuaga</i> . El Cid Campeador.
15. <i>Federico Urrecha</i> . Siguiendo al muerto.	66. <i>Vital Aza</i> . Pamplinas.
16. <i>A. Pérez Nieva</i> . Los humildes.	67. <i>Antonio Peña y Goñi</i> . Río revuelto.
17. <i>Salvador Rueda</i> . El gusano de luz.	68. <i>Enrique Gómez Carrillo</i> . Tristes idilios.
18. <i>Sinesio Delgado</i> . Lluvia menuda.	69. <i>Nicolás Estévez</i> . Calandracas.
19. <i>Carlos Frontaura</i> . Gente de Madrid.	70. <i>V. Blasco Ibáñez</i> . A la sombra de la higuera.
20. <i>Miguel Melgosa</i> . Un viaje á los infiernos.	71. <i>A. Dumas, hijo</i> . La Dama de las Camelias.
21. <i>A. Sánchez Pérez</i> . Botones de muestra.	72. <i>Joaquín M. Barriña</i> . Versos y prosa.
22. <i>J. M. Matheu</i> . ¡Rataplán!	73. <i>Francisco Barado</i> . En la brecha.
23. <i>Teodoro Guerrero</i> . Gritos del alma.	74. <i>Luis Taboada</i> . Notas alegres.
24. <i>Tomás Luceño</i> . Romances y otros excesos.	75. <i>Xavier de Montepín</i> . La señorita Tormenta.
25. <i>L. Ruiz Contreras</i> . Palabras y plumas.	76. <i>António Zozaya</i> . De carne y hueso.
26. <i>Ricardo Sepúlveda</i> . Sol y Sombra.	77. <i>Xavier de Montepín</i> . Muerto de amor.
27. <i>J. López Silva</i> . Migajas.	78. <i>Conde León Tolstói</i> . Venid á mí...
28. <i>F. Pi y Margall</i> . Trabajos sueltos.	79. <i>Alfredo Calderón</i> . A punta de pluma.
29. <i>E. Pardo Bazán</i> . Arco iris, cuentos.	80. <i>Enrique Murger</i> . Elena.
30. <i>E. Rodríguez Solís</i> . La mujer, el hombre y el amor.	81. <i>Luis Taboada</i> . Siga la broma.
31. <i>M. Matosés (Corzuelo)</i> . ¡Aleluyas finas!	82. <i>Laura García de Giner</i> . La Samaritana.
32. <i>E. Pardo Bazán</i> . Por la España pintoresca (viajes).	83. <i>Cyrano de Bergerac</i> . Viaje á la luna.
33. } <i>A. Flores</i> . Doce españoles de brocha	84. <i>Eugenio Antonio Flores</i> . ¡Huérfana!
34. } gorda.	85. <i>Iván Tourgueneff</i> . Hamlet y Don Quijote.
35. <i>José Estremera</i> . Fábulas.	86. <i>Alicia Pestana (Cañel)</i> . Cuentos.
36. <i>Emilia Pardo Bazán</i> . Novelas cortas.	87. <i>Angel Guerra</i> . Al sol.
37. <i>E. Fernández Vaamonde</i> . Cuentos amorosos.	88. <i>T. Dostolewsky</i> . Alma infantil.
38. <i>E. Pardo Bazán</i> . Hombres y mujeres de antaño.	89. <i>Edmundo de Amicis</i> . Aire y Luz.
39. <i>J. de Burgos</i> . Cuentos, cantares y chascarrillos.	90. <i>Laura García de Giner</i> . Valentina.
40. <i>E. Pardo Bazán</i> . Vida contemporánea.	91. <i>Edmundo de Amicis</i> . Manchas de color.
41. } <i>Jacinto Labaila</i> . Novelas intimas.	92. <i>Voltaire</i> . Zadig y Micromegas.
42. }	93. <i>Manuel Ugarte</i> . Mujeres de París.
43. <i>Fr.ª Sarasate de Mena</i> . Cuentos vascongados.	94. } Obras menores de Cervantes.
44. <i>F. Pi y Margall</i> . Diálogos y Artículos.	95. }
45. <i>Charles de Bernard</i> . La caza de los amantes.	96. <i>Juan Pérez Zúñiga</i> . Chapuceras.
46. <i>Eugenio Sué</i> . La Condesa de Lagarde.	97. <i>Voltaire</i> . Cándido.
47. <i>Rafael Altamira</i> . Novelitas y cuentos.	98. <i>Goethe</i> . Las amarguras del joven Werther.
48. <i>J. López Valdemoro (El Conde de las Navas)</i> . La niña Araceli.	99. <i>Jacinto Benavente</i> . Teatro rápido.
49. <i>Rodrigo Soriano</i> . Por esos mundos...	100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
50. <i>Luis Taboada</i> . Perfiles cómicos.	101. <i>J. León Pagano</i> . La balada de los sueños.
51. <i>B. Pérez Galdós</i> . La casa de Shakespeare.	102. <i>Angel Guerra</i> . Polvo del camino.
	103. <i>Camilo Castello Branco</i> . María Moisés.
	104. <i>Gracia Deledda</i> . Cuentos de la Cerdeña.
	105. Antología taurina.
	106. <i>Manuel Carretero</i> . La espuma de Venus.

Precio de cada tomo, 2 reales

BAZAR DE LA UNIÓN Calle de la Unión, 3
BARCELONA

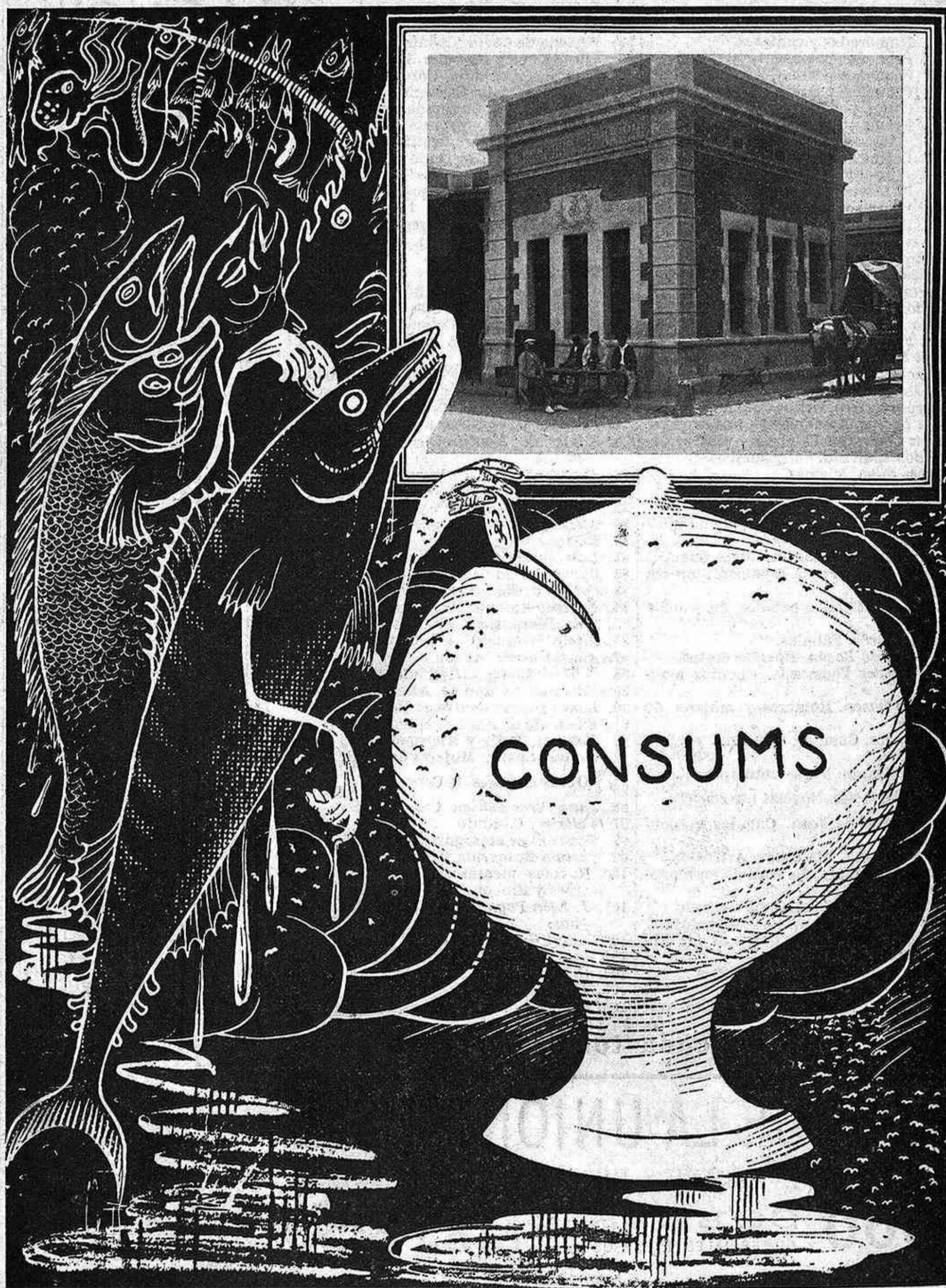
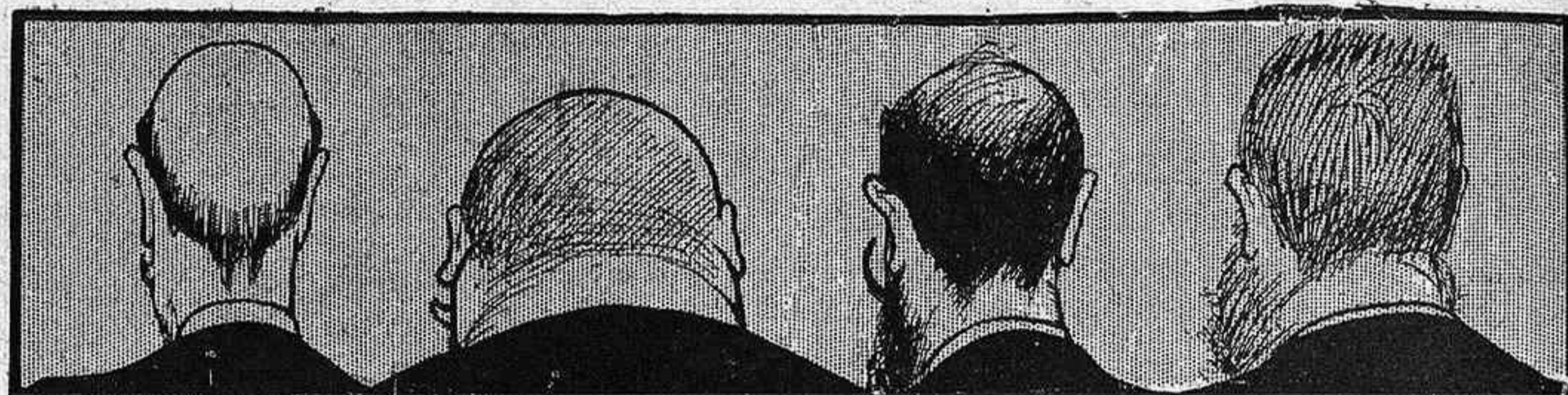
EFFECTOS DE ESCRITORIO * IMPRESIONES COMERCIALES

1,000 SOBRES **Ptas. 3'50**
COMERCIALES IMPRESOS

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

AL PLA DE PALACIO.—UN FIELAT DE COMPROMÍS

Convindria, Sr. Alcalde, que s'hi fixés forsa ab aquest fielat, donchs es tanta la activitat que allí 's desplega, que tal vegada, vigilantlo, 's convenceria de la necessitat de premiar al personal ab un ascens.